

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Et Besøg

Citation: Fibiger, Mathilde: ""Et Besøg"", i Fibiger, Mathilde: "*Et Besøg*", 1851, s. 37.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger02val-shoot-idm139950813890016.pdf> (tilgået 27. oktober 2021)

Anvendt udgave: "Et Besøg"

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

↪ Jeg har sagt at Kjærligheden elsker alt, men hader intet, ja at Ingen kan hade, som Kjærligheden. Og dog see vi Christus i det øieblik han saae rid ud over den By, hvor Tilintetgjørelsen rasede som en Gift blandt de ulykkelige Indbyggere, da han saae i Aanden hen til den [38](#)

Stund da den skal feire sin høieste Triumph, i det Folket raaber om Kjærligheden: Korsfæst! - vi see ham græde over den. Kun Medlidenhed og Sorg, ingen Vrede rører sig i hans Sjæl. Saaledes er Kjærlighedens Natur: den hader Tilintetgjørelsen, men græder over dens Offere, den hader Synden, men elsker de syndige Mennesker. Og jo høiere og renere denne Kjærlighed er, jo mere maae den hade, jo kraftigere og uforsonligere maae den kjæmpe mod det Onde, netop fordi den kun derved kan haabe at frelse de Onde. Forsonlighed er Fandens Politik. Den, man skal forson sig med, er jo Modstanderen. Kjærligheden, der aldrig kjæmper mod Personer, men mod Begreber, kan altsaa ikke forson sig med Personerne, da den for disse ikke kan nære anden Følelse end Medlidenhed og Deltagelse; at forson dem med sig - det er en anden Sag! Men dette kan kun lade sig gjøre ved at bekjæmpe det Onde i dem, der hindrer dem i at kjende, og modtage Kjærligheden, altsaa ved onsaar der at møde Fjenden, og ikke vige et Haarsbred tilbage for ham. Hvem er da denne Fjende? Det er Kjærlighedens Modsætning: Tilinteigjørelsen, Døden. Denne Fjende kan den ikke forson sig med, ikke indrømme det Mindste, thi gjør den det - da vee den! Da har den opgivet sit »Alt!« da er der bragt Søndersplittelse ind i dens Væsen, og Døren er aabnet for Tilintetgjørelsen. Dette skal Enhver betænke, som [39](#) prædiker Fred og Forsonlighed! Kjærligheden er ingen Helstatsmand, der vil sikkre sig mod at blive bestjaalet, ved at lade Tyven komme ind i Huset! Den er ingen gammel Nathue der trøster sin Samvittighed med at den, som sover, ikke synder! Den er aarvaagen og bevæbnet, lige saa gram i Strid, som den er blid i Fred, og naar den møder Fjendens Skarer, er det ikke dens Princip at lukke Øinene, og gaae uden om, men at gaae lige igjennem, og lukke dem op. Den lukker Øiet op; dert er den forskjellig fra den blinde Fanatisme, der hugger om sig med Lidenskabens Vildhed, og ofte træffer Venner, saavel som Fjender. Denne bærer sig ad som et Menneske, der veed at en Forræder har indsneget sig i et Huus, hvor en Flok af hans Krigskammeratet holde Raad; af Iver for at fælde Fjenden gaaer han hen og stikker Ild paa Huset, saa det hele gaaer op i Luer. - Fanatismen er rigiignok Kjærlighedens Allierede, men den Nytteløse, den gjør, er saa tvivlsom, at Hærføreren kan sige om den: » Gud bevare mig for mine Venner, med mine Fjender skal jeg nok selv gjøre det af«.